

И чичо, и чичана... И сребро, и пѣськъ...
 И варъ, и глина... И шипка, и божуръ... И бо-
 рика, и мѣхъ... И котка, и заакъ... И пчела, и
 муха... И рѣжъ, и пшеница... И лукъ, и зеле...
 И вторникъ, и пятъкъ... И лакътъ, и часъ... И
 метали, и камене...

Една майка-маштеха.

Имала една жена двѣ дѣщтери. На еднѣ-
 тѣ бѣла маштеха, та љ пратила на рѣкѣ-тѣ
 да направи бѣлѣ-тѣ влѣнѣ чернѣ, а чернѣ-
 тѣ — бѣлѣ. Отишла, чукала, чукала, не можи-
 ла да стане. Заминалъ Дѣдо господь и реклъ:
 „какво правишь дѣдовъ?“ Тя рѣкла: „прати
 мя, дѣдо, моа маштеха да направѣ бѣлѣ-тѣ
 влѣнѣ чернѣ, а чернѣ-тѣ — бѣлѣ: чукахъ,
 чукахъ, не можи да стане.“ Дѣдо Господь љ
 реклъ: почукай оште малко, дѣдовъ, тя ште
 стане.“ Тя почукала оште малко и станѣла,
 па си љ занесла у тѣхъ. Маштеха-та љ рекла:
 „направили, керо, влѣнѣ-тѣ?“ Тя рѣкла:
 „направихъ љ.“

Маштеха-та пратила и нейнѣ-тѣ си дѣ-
 штерѣ да направи и тя бѣлѣ-тѣ влѣнѣ чер-
 нѣ, а чернѣ-тѣ бѣлѣ. Отишла, чукала, чу-
 какала, не можила да стане; хванѣло љ надъ.
 Пакъ заминалъ Дѣдо Господь и реклъ:
 „какво правишь, дѣдовъ?“ Тя рѣкла: „па